

отгледил от тях.

Но аз не съм мислил тогава да станам писател. Аз бях увлечен от друго едно вълненио, прекрасно и високо изкуство — рисуването. Бях начарвал всички стени на малката къща с чудни детски изобразения. Правех си малки тегради и ги пълнех с рисунки на животини хора и фантастични чудовища. Боедичвах ги с корсети, меча и сокове от различни дървета и растителни. Ме мислех да ми дават много от своите краски. За гербове да им служеше една пръст, с която в село хората си ~~направиха~~ ^{правеха} рамки и шарки около брадичите и прозорците.

Но художник не можах да станам. Момата не беше кой да се крие, да начрва и оттам, наклонността на децата, нахито това стана злос.

Увлечен от добрите книги, аз охне в петти клас на гимназията почнах да пиша, за себе си, раздирях се. А към 20 изминаваха ми възраст почнах да правя и по различни поощаващи списания, може стирях и да написвам разкази и стихове некои от които се публикуваха.

Понече в това време на бие на мога писателство да се подгисвай с неке измислено име, то и аз търсех да ми намеря такова. Случайно попаднах да думата Ели Пели, в една народна песен и това стана вече мое второ име, което съм и в писани и хвърли в заглава моите литературни име.

Мили деца, хората от моето поколение, всички, които са проявили какъто писатели, художници и учени и са направили нещо за народа, за науката